

Mester Györgyi

Felgyorsul az idő

Háromszáz év szinte eseménytelenül telt el, amikor újabb riadalom borzolta föl a királyi udvar, és egész Meseország nyugalmát.

Ha emlékeztek még, három évszázaddal azelőtt, elromlott az országóra, és megállt az idő. Abba szinte belépusztult Meseország, de mi volt az ahhoz képest, ami most volt várható!

Az órák most nem álltak meg, épp ellenkezőleg, örülten felgyorsult, felpörgött az idő! *"Ebbe feltétlenül belépusztul az ország, ha valaki nem tesz gyorsan valamit!"* – aggodalmaskodtak az ország tudósai, az udvari bölcssek.

Mert hát mi is történt? A napszakok olyan gyorsan váltogatták egymást, hogy a nap még föl sem ért az ég közepére, már indulhatott is vissza. Az éppen kikelt vetés olyan rohamos növekedésnek indult, hogy pár napon belül aratni kellett, de sietve ám, mert mindjárt ott volt a nyakukon az őszi szüret! A gazdák nem tudták eldönteni, vessenek, arassanak vagy szüreteljenek? Pedig mindegyikkel sietni kellett, mert napokon belül leesett az első hó!

Egy év most csak négy hónapig tartott, a gyermekek három hónapra születtek, ezért nem is volt csoda, hogy már eleve foggal jöttek a világra! A szépasszonyok rohamosan öregedtek és csúnyultak, de a lusta férfiak még jobban szenvedtek, mivel olyan gyorsan kinőtt a szakálluk, hogy naponta többször kellett borotválkozniuk!

Sürgősen tenni kellett valamit. De vajon mit? A fő órafelvigyázónak kinevezett óraműves már vagy kétszáz éve meghalt, ük-ük-ükunokája pedig lány volt, amivel megtört a hagyomány is. Nem örökölhette a büszke címet, órásmester ugyanis csak férfiember lehetett. Mert látott-e valaha is a világ „órásmesternőt”?!

Pedig az óraműves leszármazottja, **Anita, nem csak szép lány volt, de ügyességben is felvette a versenyt a fiúkkal.** Ész dolgában meg éppen hogy le is hagyta a legtöbbjüket!

El ne felejtjük megemlíteni, mert fontos, hogy Anitának ekkor már vőlegénye is volt, egy ügyes iparosember, aki kőművesként gyönyörű házakat, templomokat épített, de még nem építette meg vágyai netovábbját, az ország legmagasabb tornyát, mivel senki nem rendelte meg nála az építményt. Anitának azonban, bármilyen szerelmes is volt, azért nem csak a majdani esküvője körül forogtak a gondolatai. Erősen aggasztotta az ország sorsa, a felpörgött időből adódó gond. Mégiscsak az ő családja kapta feladatul a felelősséget, hogy az országóra mindig jól működjön, és hogy ne forduljon föl a világ, a megváltozott idő miatt.

Mivel mindenki csak sopánkodott, hogy „**jaj nekünk, mi lesz velünk, ha nem lassul le az idő**”, de senki nem tett ellene semmit, elhatározta hát, lány létére a sarkára áll, és megkeresi az elromlott órát.

Ük-ük-ükapjától csupán a mesét hallotta, hogy annak idején az ősei mennyit vándoroltak, amíg az órára ráleltek az égig érő hegy tetején, a magas toronyban, de hogy hogyan jusson oda, merre induljon, arról fogalma sem volt.

Azért csak hozzákészült az úthoz. A tél már a végéhez közeledett, csöpögött az eresz, olvadoztak a jégcsapok, járhatók lettek az utak. Anita befogta hát két öszvérüket, takarót, élelmet rakott a szekérre, és elindult, amerre a józan esze vezérelte.

Mivel az évszak csak egy hónapig tartott, tavasz végére elérte az égig érő hegyet, melynek tetején a büszke óratorony magasodott. Bátran, nagy elszántsággal nekivágott a hegyóriásnak. Előbb bozót tépte a szoknyáját, majd amikor elfogyott a növényzet, az éles sziklától bőrsaruja kirojtosodott, elkopott, a lába felsebesedett. Feleúton a gyorsan elillanó tavaszt felváltó nyári nap melege oly erősen tűzött az arcába, hogy előle egy szikla árnyékának oltalmába menekült. Azonban alig pihent meg, amikor a közelből madárfiókák kétségbeesett csipogása ütötte meg a fülét. Körülnézve meglátta, hogy az egyik szikla tetején levő fészekben, a nap tüzétől védtelenül, négy sasfióka fulladozik, a tikkasztó hőség okozta szomjúságtól. Kötényét oltalmul kifeszítette fölējük, kulacsából vizet fröccsentett rájuk, hogy a kiszáradástól megóvja őket. Miután kipihente magát, tovább kapaszkodott, mászott a kopár sziklákon.

Egy alkalommal kimerülten hanyatlott a csupasz, forró sziklákra, amikor a közelből sziszegést hallott, s azonnal meg is látta a támadásra emelkedő, hatalmas kígyót. A bátorsága most azonban cserbenhagyta. Becsukta hát a szemét, és várta a gyilkos marást, amikor hirtelen hatalmas szárnyak suhogását hallotta a feje fölül. Kikerekedő szeme előtt, erős szárnyú, óriás sasmadár csapott le a kígyó fejére, s halálra zúzta. Ettől kezdve, ha fölnezett, mindig ott látott körözni egy vagy több nagy madarat, melyek - cserébe a megmenekített sasfiókák életéért - órá vigyáztak, őt követték.

Nemsokára őszi esők zúdultak a nyakába, s félő volt, a tél is útközben éri, ha hamarosan föl nem ér a toronyhoz. Elgyötörve, kimerülten, reményvesztetten feküdt a kemény sziklás talajon, amikor hirtelen négy sas ragadta meg a köpönyege szegélyét, és fölropítotték a hegycsúcson terpeszkedő toronyhoz. Mindenre elszántan lépett be az épületbe, de ott, a rémisztő hangok, s az iszonyú zaj, megtorpanásra készítették. Surrogás, fogak csattogása, testek súrlódása...

Amit hallott, az a patkányok zaja volt. Tengernyi, óriásra nőtt patkány uralta a tornyot!

Legfelül, az országóra mellett közvetlenül, fészkelte a Patkánykirály és népes udvartartása. Lakosztálya díszes volt az óra, melynek számlapjára összehordtak rengeteg csecsebecsét, tollat, díszeket, mutatói elé pedig két hatalmas patkányt fogtak, melyek örülten tekerték, hajtották a fogaskerekeket. Az óramutatók körforgása volt a patkánybirodalom fő látványossága, attrakciója!

Anita, gyenge nőként, tehetetlen volt a patkányokkal szemben, de nem úgy a segítői, az egykoron megmentett, immár felnőtt sasfiókák! Négyen kevesen lettek volna, de éles hangjukkal nagy hirtelenjében népes sereget toboroztak az övéikből. Akkor aztán neki! Tépték, szaggatták, majd fölfalták a sokezer patkányt. Az volt ám a lakoma!

Anitát, meg a hatalmas órát azután a sasszárnyak leröpítették a hegyről, rá egyenest az öszvér vontatta szekérre. Még mindig tartott a szép őszi, amikor Anita hazatért az országórával. Már nem röpült az idő, visszatért minden a rendes kerékvágásba.

És láss csodát! Ahogy Meseország fővárosába ért, azonnal a szemébe ötlött egy hatalmas, égig érő, robusztus kőépítmény. Óratorony volt az, tetején pedig ott kínálta magát az országra helye. Hogy ki építette ezt a pompázatos tornyot? Bizonyára kitaláltatok, s Anitának se kellett sokáig találgatnia. Mert bizony azt a vőlegénye építette, élete főművéül, szerelme zálogául, azzal várta haza a lányt.

A következő vasárnapon meg is ülték a lakodalmat, melyen az „igent” akkor mondta ki az ifjú pár, amikor az országra pontosan elütötte a tizenkettőt. De nem is ütött az félre többé sohasem, és ez így volt ezután mindig, az idők végezetéig...